

רע"פ 2246/16 - פלוני נגד רשת מדיה בע"מ, חברת החדשות הישראלית בע"מ, פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

בית המשפט העליון

רע"פ 2246/16

כבוד השופט צ' זילברטל
פלוני

לפני:
המבקש:

נ ג ד

1. רשת מדיה בע"מ
2. חברת החדשות הישראלית בע"מ
3. פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

המשיבות:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד בתיק עבא"פ 47094-02-16 שניתן
ביום 13.3.2016 על ידי כב' השופטת הבכירה נגה אהד
ובקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין

עו"ד גליה כהן
עו"ד ד"ר ישגב נקדימון; עו"ד דקלה בירן
עו"ד יעל שרף

בשם המבקש:
בשם המשיבות 2-1:
בשם המשיבה 3:

החלטה

לפני בקשת רשות ערעור לפי סעיף 70ד(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט), על פסק דינו מיום 13.3.2016 של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), בעבא"פ 47094-02-16, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו מיום 16.2.2016 של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט ע' מיכלס) בפ"ר 23489-02-16, שדחה את בקשתו לאסור את פרסום שמו נוכח כוונת המשיבות 2-1 (להלן: המשיבות) לפרסם כתבה בערוץ 2 שעניינה חשד לביצוע עבירות מין על-ידי המבקש באחת ממטופלותיו.

1. המבקש, פסיכיאטר בכיר במערכת הבריאות בארץ, חשוד בביצוע עבירות מין באחת ממטופלותיו (להלן: המתלוננת). ביום 10.2.2016 הגיש המבקש בקשה דחופה לבית משפט השלום בראשון לציון על-מנת שיורה על איסור פרסום שמו או כל פרט מזהה לגביו, נוכח כוונת המשיבות לפרסם באותו ערב כתבה בערוץ 2 בעניין החשדות נגדו. יצוין, כי על אף שהמבקש ידע על דבר קיום החקירה בעניינו מזה מספר חודשים, הוא לא פנה מיוזמתו בבקשה לאיסור פרסום שמו, ובקשתו הוגשה נוכח פניית כתבות חדשות ערוץ 2 לקבל את תגובתו לכתבה טרם פרסומה באותו ערב.

בו ביום הורה בית משפט השלום על איסור פרסום שמו של המבקש עד מתן החלטה אחרת בבקשה, ולמחרת התקיים דיון בבקשה בנוכחות הצדדים. המבקש אישר אמנם כי בינו לבין המתלוננת התקיימה מערכת יחסים רומנטית, במסגרתה גם קיימו יחסי מין מלאים, עם זאת הוא הכחיש שהמתלוננת הייתה מטופלת שלו, בפרט בתקופת הרומן, וטען כי מערכת היחסים ביניהם התנהלה "בין שני אנשים בוגרים ובהסכמה". לדברי המבקש, המתלוננת הגישה תלונתה אך משום שהמבקש התכוון לסיים את מערכת היחסים ביניהם. טענתו המרכזית של המבקש הייתה כי פרסום הכתבה תוך ציון שמו המלא יגרום לו לנזק משמעותי ובלתי ניתן לתיקון ותוביל לפגיעה בקריירה ובמוניטין המקצועי שלו. עוד נטען כי הנזק שיגרם לשמו יעלה לאין ערוך על התועלת בפרסום, בפרט כאשר אין צורך חקירתי בפרסום, שכן החקירה הסתיימה והתיק הועבר זה מכבר לפרקליטות.

2. המשיבות טענו כי ככלל אין לאסור פרסום שמו של חשוד, אלא אם עלה בידו להוכיח שייגרם לו נזק חמור כתוצאה מהפרסום וכי מניעת הנזק חשובה יותר מהעניין הציבורי שבפרסום. נטען כי המבקש לא הוכיח את שני הרכיבים הנזכרים, ומשכך יש לדחות את בקשתו. כמו כן, נטען כי נוכח התפקידים הבכירים והניהוליים אותם מילא המבקש לאורך השנים במערך בריאות הנפש בצה"ל, בבתי חולים ממשלתיים, במשרד הבריאות ובמוסד לביטוח לאומי, המדובר באיש ציבור לכל דבר ועניין, ומשכך אין להסתיר מהציבור את העובדה שמתנהלת נגדו חקירה בחשד לעבירה חמורה.

החלטת בית משפט השלום

3. בהחלטתו מיום 16.2.2016 קבע בית משפט השלום כי הנזק העלול להיגרם למבקש כתוצאה מפרסום שמו בהקשר של החקירה הפלילית המתנהלת נגדו הוא משמעותי הן מבחינה תדמיתית והן מבחינה תעסוקתית. הפגיעה הצפויה, כך נקבע, היא פגיעה בעוצמה גבוהה הנוגעת לכל מישורי חייו של המבקש, וזאת בשל מעמדו הבכיר ובשל העובדה שמקצועו מושתת על יצירת מערכות אמון בינו לבין מטופליו. משכך, נקבע כי המבקש הרים את הנטל המוטל עליו והוכיח כי פרסום שמו יסב לו "נזק חמור".

חרף זאת, בית משפט השלום קבע כי המבקש לא הצליח לעבור את המשוכה השנייה שניצבת בפניו, ולא הוכיח כי ראוי להעדיף את מניעת הנזק על-פני האינטרס הציבורי שבפרסום. נקבע כי קיים אינטרס ציבורי פרטני לפרסום שמו של המבקש דווקא, ממספר טעמים: התרעה בפני הציבור על התנהלות המבקש; מניעת פגיעה בעמיתיו הפסיכיאטרים עם היוודע דבר החשד לביצוע עבירות מין על-ידי פסיכיאטר אנונימי; והאפשרות שיוגשו תלונות נוספות של מטופלות

שאולי נמנעו מכך עד עתה. בית המשפט הבהיר כי לשיטתו אין לייחס חשיבות רבה לעובדה שהמשטרה לא יזמה פנייה לתקשורת, שכן האינטרס בפרסום, שאחת ממטרותיו היא חשיפת מקרים נוספים, אינו נחלתה הבלעדית של המשטרה, והוא מסור גם בידי אמצעי התקשורת במקרים המתאימים.

בנוסף, בית משפט השלום קבע כי קיימת הסכמה על מרבית העובדות. כך למשל, אין מחלוקת בין המבקש לבין המתלוננת באשר לכך שנוהל ביניהם רומן, שהמפגש הראשון ביניהם היה בעטיו של משבר חמור אותו חוותה המתלוננת שאף ניסתה להתאבד בגינו, ושהמבקש החליט על אשפוז של המתלוננת ועל שחרורה מבית החולים לחולי נפש. המחלוקת העובדתית, כך נקבע, נוגעת בעיקרה לשאלת טיב הקשר המקצועי-טיפולי שהיה קיים בין השניים, והאם התקיימו יחסי מטפל-מטופל ביניהם במהלך ניהול הרומן. בהקשר זה נקבע כי קיימות בתיק לא מעט ראיות המצביעות על קיומה של מערכת יחסים כזו, ובכלל זה מסמכים, ראיות הנוגעות לסיבה בגינה בחר המבקש שלא לקבל כסף מידי המתלוננת, וראיות המצביעות על האופן בו נתפסה מערכת היחסים בין המבקש למתלוננת על-ידי מכריהם. נוכח הקביעה לפיה המחלוקת העובדתית בתיק מצומצמת וממוקדת, ונוכח השאלות המשפטיות והאתיות שפרשה זו מעוררת, נקבע כי קיים אינטרס ציבורי ראשון במעלה לפרסומה ולפרסום שמו של המבקש. כן נקבע כי המבקש לא הצליח לשכנע שראוי להעדיף במקרה זה את מניעת הנזק החמור שעלול להיגרם לו על פני העניין הציבורי שבפרסום שמו.

4. בית משפט השלום ביטל את צו איסור הפרסום הזמני שניתן על-ידו ביום 10.2.2016 והתיר את פרסום שמו של המבקש, אך עיכב את ביצוע החלטתו זו עד למתן החלטת בית המשפט המחוזי בערעור, אם יוגש על-ידי המבקש.

כלפי החלטה זו הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי בו חזר על טענותיו העיקריות והוסיף כי הנימוקים שמנה בית משפט השלום להעדפת האינטרס הציבורי בפרסום שמו שגויים ואינם מצדיקים את דחיית בקשתו לאיסור הפרסום. כן טען המבקש, כי מועד ההחלטה בדבר הגשת כתב אישום קרוב, והנזק שייגרם מדחיית הפרסום במספר שבועות הוא מצומצם לעומת הנזק הבלתי הפיך שייגרם לחשוד מהפרסום.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

5. במהלך הדיון שהתקיים בפני בית המשפט המחוזי הבהירה נציגת הפרקליטות כי מאז הדיון בבית משפט השלום נבחן חומר הראיות, וכעת עולה כי התיק אינו בשל להכרעה בשאלה האם להגיש כתב אישום, שכן יש לערוך עוד פעולות חקירה רבות שיארכו מספר חודשים.

6. בפסק-דינו מיום 13.3.2016 חזר בית משפט קמא על העובדות שאינן במחלוקת, לפיהן המבקש חשוד בביצוע עבירות מין במתלוננת, אותה פגש לראשונה בעת אשפוז בבית חולים פסיכיאטרי שניהל באותה עת, ועמה עמד בקשר רומנטי סמוך לאחר ששחררה מבית החולים. בית משפט קמא קבע כי בית משפט השלום סקר ביסודיות את החוק וההלכה הרלוונטיים לענייננו ומסקנתו מבוססת כהלכה. משכך, נקבע כי אין להתערב בהחלטה לפרסם את שם המבקש. עם זאת, נקבע כי בית משפט השלום טעה כשקבע כי למבקש ייגרם "נזק חמור" אם יפורסם שמו. הובהר כי

הנזק שייגרם למהלך הקריירה של המבקש, לכאורה, אינו שונה מכל נזק שנגרם לכל חשוד במעשים מיניים, ואשר עיסוקו הוא במתן שירות אישי-טיפולי. בית משפט קמא הוסיף כי המבקש לא טען לנזק נוסף, לא הזכיר פגיעה בבני משפחתו או בסביבת עבודתו, ועל-כן אין לקבוע כי מתקיים במקרה זה נזק חמור כדרישת ההלכה.

בית המשפט הוסיף וקבע כי משעה שפורסמה הפרשה באמצעי התקשורת, נחיצותו של איסור הפרסום על שמו של המבקש נחלשת באופן ממשי, וציין את הודעת הפרקליטות בדבר הזמן שיידרש לה עד לקבלת החלטה בעניינו של המבקש כשיקול לפרסום שמו כבר עתה. לבסוף, עמד בית משפט קמא על האינטרס הציבורי בפרסום שמו של המבקש, כפי שפורט בהחלטת בית משפט השלום.

נוכח מכלול השיקולים הנזכרים, הוחלט על דחיית הערעור ועל הסרת צו האיסור הזמני שניתן על-ידי בית משפט השלום, אך החלטה זו עוכבה עד ליום 20.3.2016.

7. כלפי פסק דינו של בית משפט קמא הגיש המבקש בקשת רשות ערעור, היא הבקשה שבפני, ובקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין. ביום 20.3.2016 הוריתי על עיכוב ביצוע ארעי של פסק הדין קמא עד למתן החלטה אחרת בבקשה דנא, וכן הוריתי למשיבות למסור תגובתן לבקשה.

הבקשה דנא

8. בבקשתו חוזר המבקש על טענתו כי פרסום שמו יפגע בכל מישורי חייו ויגרום לכך שהוא יאבד את כל עולמו המקצועי. עוד נטען כי בשני המקרים היחידים, למיטב ידיעת בא-כוח המבקש, בהם נחקרו חשודים בעבירה המיוחסת למבקש (עבירה לפי סעיף 347א' לחוק העונשין, התשל"ז-1977) ניתן צו איסור פרסום שמו של החשוד עד להחלטה בדבר הגשת כתב האישום (עמ"י (מחוזי-נצ') 23718-10-15 ל' נ' משטרת קריית שמונה (19.10.2015) (להלן: עניין ל'); פ"ר (שלום-כ"ס) 4717-02-13 ד' נ' מדינת ישראל (4.2.2013) (להלן: עניין ד')). משכך, טוען המבקש, מתקיימות בעניינו נסיבות פרטניות וחריגות המצדיקות את התערבותו של בית משפט זה בהחלטותיהן של הערכאות קמא. המבקש הדגיש בבקשתו את טענתו לפיה על אף שהתקיימה מערכת יחסים רומנטית בינו לבין המתלוננת, הוא מעולם לא היה המטפל של המתלוננת.

כמו כן, נטען כי הבקשה מעוררת שאלות עקרוניות, ובהן – גבולותיו של סעיף 70(ה1) לחוק בתי המשפט והמדיניות המשפטית הראויה ליישומה, ושאלת ההבחנה בין ההיבטים המוסריים והאתיים של המעשה המיוחס למבקש לבין פלילותו. בהקשר זה נטען כי קביעת בית משפט קמא, לפיה ניתן לפרסם שמו של חשוד בפלילים בשל השאלות האתיות המתעוררות כתוצאה ממעשיו, יוצק אל הדיון בסעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט שיקולים שאינם רלוונטיים.

המבקש חזר על טענתו לפיה האינטרס הציבורי בפרסום הוא בעל עוצמה נמוכה, בשים לב לכך שהרשות החוקרת לא עתרה לפרסום השם, לא על מנת להזהיר מטופלות של המבקש ולא על מנת לעודד תלונות נוספות. על-כן, נטען, הזכות הכללית של הציבור "לדעת" יכולה להתגשם ולהתממש במלואה גם ללא חשיפת שמו.

9. בתגובתן טענו המשיבות כי עניינה של הבקשה דנא הוא ביישום הדין החל בסוגיית איסור פרסום שמו של חשוד על נסיבות המקרה הנדון, והיא אינה מעלה כל שאלה המצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

לגופם של דברים, סמכו המשיבות ידיהן על פסיקות בתי המשפט קמא, וטענו כי המבקש לא עמד בנטל המוטל עליו להוכיח כי פרסום שמו יגרום לו "נזק חמור", וכי בנסיבות הפרשה הנדונה קיים עניין ציבורי משמעותי ביותר בפרסום שמו של המבקש העולה במשקלו באופן ניכר על כל נזק שעשוי להיגרם לו כתוצאה מהפרסום.

באשר לשני המקרים שהזכיר המבקש בבקשתו כמקרים בהם מטפלים נחשדו בעבירות מין שביצעו, לכאורה, במטופליהם, ואשר שמם נאסר לפרסום, טענו המשיבות כי פסק הדין בעניין ל' כלל לא הומצא לעיון, ועל כן הן אינן יכולות להתייחס לאמור בו, ואילו בעניין ד', לא ביקש אף כלי תקשורת או בעל עניין אחר את פרסום שמו של החשוד בשלב החקירה, והמשטרה השאירה את בקשת החשוד לאיסור פרסום שמו לשיקול דעתו של בית המשפט.

נטען כי בענייננו, נוכח תפקידו הציבוריים והבכירים של המבקש במערכת הרפואה הציבורית, ובפרט בתחום בריאות הנפש, ונוכח מהותן ומשקלן של הראיות שנאספו בתיק החקירה בעניינו אשר הובילו לשורה של קביעות עובדתיות של בתי המשפט קמא, קיים אינטרס ציבורי משמעותי ביותר בפרסום שמו של המבקש.

10. המשיבה 3 – המדינה – טענה בתגובתה כי היא אינה רואה עצמה כבעלת עניין בבקשה, וכי היא אינה נוקטת עמדה בשאלת האיוון הראוי בין האינטרסים המתחרים. עם זאת, המדינה ביקשה לעדכן כי נדרשות השלמות חקירה רבות ומשמעותיות אשר צפויות להימשך עוד מספר חודשים לכל הפחות, ורק אז יהיה ניתן להכריע בדבר דיות הראיות להעמדת המבקש לדין.

11. המבקש ביקש להשיב לתגובת המשיבות לבקשה, ובתשובתו טען בעיקר כי הקביעות העובדתיות שנקבעו בבתי המשפט קמא בעניינו שגויות, או לכל הפחות שנויות במחלוקת. המבקש עמד על כך כי הוא לא אשפז או שחרר מאשפוז את המתלוננת, וכי מערכת היחסים ביניהם לא החלה בסמוך לאחר שחרורה. משכך, נטען, נשמט הבסיס העובדתי שביסוד החלטות בתי המשפט קמא. המבקש אף חזר על טיעונו כי אין להתיר את פרסום שמו על מנת לקיים דיון ב"נורמות המוסריות והאתיות" כפי שנקבע ונטען, שכן טרם התקבלה החלטה בעניין העמדתו לדין או באשמתו, וחזקת החפות עומדת לזכותו. המבקש אף הדגיש כי הודעת המדינה, לפיה "נדרשות עוד השלמות חקירה רבות ומשמעותיות" מחזקת אף היא את טענתו לפיה העובדות הידועות אינן מאפשרות בשלב זה הגשת כתב אישום נגדו, וממילא אין לקבל את הטענה כי קיימת "תשתית עובדתית" המייצרת עניין ציבורי בפרסום.

דיון והכרעה

12. לאחר העיון הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות, מאחר שלא מתעוררת בה שאלה משפטית, או ציבורית בעלת חשיבות עקרונית כללית, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך ואשר יש בה כדי להצדיק הענקת רשות ערעור לדיון "בגלגול שלישי" בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור

(הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3), 123 (1982); רע"פ 7276/13 פינטו נ' מדינת ישראל (12.11.2013) (להלן: עניין פינטו)).

על-אף טענת המבקש לפיה בקשתו מעוררת שאלות כלליות ועקרוניות, נראה כי בקשתו ממוקדת בניסיון להביא ליישום הדין החל בסוגיות של איסור והתרת פרסום שמותיהם של חשודים על עניינו באופן שונה מזה שננקט על-ידי בתי המשפט קמא. בקשות מהסוג האמור אינן מצדיקות, ככלל, מתן רשות ערעור לדיון "בגלגול שלישי", אפילו אם נפלה בקרב הערכאות הקודמות שדנו בעניין טעות ביישום הדין, ואיני קובע כי טעות כאמור אכן נפלה בהחלטות קמא.

13. כפי שפורט לעיל, ההלכה בעניין פרסום שמם של חשודים ידועה ומעוגנת בסעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט: בית המשפט רשאי להורות על איסור פרסום שמו של חשוד בפלילים בהתקיים שני תנאים מצטברים – התנאי הראשון דורש מהחשוד לשכנע כי עלול להיגרם לו "נזק חמור" כתוצאה מן הפרסום; והתנאי השני דורש מהחשוד לשכנע כי ראוי להעדיף את מניעת הנזק החמור העלול להיגרם לו, על פני העניין הציבורי שבפרסום שמו.

בית משפט קמא מצא כי המבקש לא הצליח להוכיח כי מי מהתנאים מתקיים בעניינו, ומשכך, הוחלט להתיר את פרסום שמו ואת החשדות המיוחסים לו. לטענת המבקש, נסיבותיו של המקרה הנדון מצדיקות התערבות בהחלטה זו. בין היתר, הדגיש המבקש כי בעניינו המדינה לא הביעה עמדה באשר לבקשת איסור הפרסום; כי בשני מקרים נוספים בהם חשודים בעבירות מין במטופליהם ביקשו כי יאסר פרסום שמם – בית המשפט נעתר לבקשתם; וכי המדינה הבהירה כי נדרשות עוד פעולות חקירה נרחבות ויחלוף זמן ארוך עד להחלטה האם יוגש כתב אישום בעניינו. בכל אלה, כך נטען, יש כדי להוכיח כי הנזק שייגרם למבקש לו יתפרסם שמו הוא חמור ומשמעותי, וכי האינטרס הציבורי בפרסום שמו של המבקש אינו עולה על נזק זה.

14. לא אכחד כי הטענות הנזכרות לעיל הן בעלות משקל בעיני, ורלוונטיות לבחינת הבקשה לאיסור פרסום שמו של המבקש. עם זאת, נסיבות אלה היו ידועות לבית משפט קמא, והוא אף התייחס אליהן בהרחבה ותוך נימוקים מניחים את הדעת. כך למשל, סקר בית משפט קמא שורה של פסקי דין שהתירו פרסום שמם של חשודים שעסקו במקצועות החינוך וההדרכה, אשר נחשדו בעבירות מין בתלמידיהם, וזאת חרף הנזק הבלתי הפיך שנטען כי ייגרם לשמם הטוב, למטה לחמם, ולמשפחותיהם. בית משפט קמא אף הדגיש כי האינטרסים הציבוריים בפרסום פרטי המבקש מתקיימים בעניינו, על אף שהמשטרה לא מצאה לנכון לבקש את פרסום פרטי הפרשה, וכי לא נמצא שמטרת הפרסום היא רכילות גרידא.

נוכח האמור, נראה כי טענותיו של המבקש נדונו על-ידי בית משפט קמא, והן נשקלו על-ידו בבואו להכריע וליישם את ההלכות בעניין פרסום שמו של חשוד על נסיבות המקרה דנא. לא מצאתי כי נפלה טעות מובהקת באופן יישום זה, ואף אם ניתן היה ליתן משקל רב יותר לנסיבות שהוזכרו על-ידי המבקש כשיקולים להימנע מפרסום שמו, לא מצאתי כי הדבר מצדיק התערבות של בית משפט זה ומתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

ויובהר, איני מקל ראש בנזקים הרבים העלולים להיגרם למבקש כתוצאה מפרסום שמו, אך כפי שהוזכר לא אחת

בפסיקה:

"אין הליך פלילי שלא כרוכה בו מעצם טיבו וטבעו פגיעה בכל מישורי חייו של מי שכנגדו מכוון ההליך הפלילי, לרבות: פגיעה בשמו הטוב, פגיעה במשפחתו ופגיעה בעבודתו ובמשלח ידו. לפיכך, על חשוד המבקש לפגוע בעקרון פומביות הדין על דרך של איסור פרסום שמו, מוטל הנטל להראות כי עלול להיגרם לו 'נזק חמור' מהרגיל באם יותר הפרסום - ונטל זה הוא משמעותי וכבד (ראו: עניין תורג'מן, בפסקה 12; בש"פ 4231/07 גורליק נ' מדינת ישראל - משטרת נהריה (20.5.2007)). כדי שבית המשפט ישתכנע כי מוצדק לחרוג מכלל פומביות הדין, על החשוד להראות, איפוא, כי באם יותר הפרסום, עלול להיגרם לו, במידה קרובה של וודאות, נזק המתאפיין בחומרה מיוחדת, יוצאת מגדר הרגיל - החורג בחומרתו מהפגיעה הטבעית העלולה להיגרם לכל אדם בעקבות פתיחתה של חקירה פלילית נגדו, והנלוות לה ולקשירתו שמו בה, מעצם טיבו וטבעו של ההליך הפלילי" (עניין פינטו, פסקה 10).

כאמור, בית משפט קמא קבע כי נזק כאמור - המתאפיין בחומרה מיוחדת היוצאת מגדר הרגיל - לא הוכח בעניינו של המבקש, ולא מצאתי להתערב בהחלטה זו, שעניינה ביישום הדין וההלכות המוכרות בעניין זה.

15. באשר למשך הזמן שעוד צפוי לחלוף עד לקבלת החלטה בעניין הגשת כתב אישום והעמדתו לדין של המבקש, אעיר, כי ככלל, במצב דברים זה ייטה בית המשפט דווקא להתיר את הפרסום מקום בו נמצא כי קיים אינטרס ציבורי המצדיק זאת, ויימנע מעיכוב שעלול להימשך זמן רב. ואולם, בענייננו, הודעת הפרקליטות לפיה נדרשות עוד השלמות חקירה רבות ומשמעותיות עד שיהיה ניתן להכריע בשאלת העמדתו לדין של המבקש, אכן יוצרת את הרושם שהמחלוקת בין הצדדים אינה "משפטית" גרידא, כפי שנקבע בבתי המשפט קמא, וייתכן כי התמונה העובדתית כפי שנפרשה בהחלטות קמא מורכבת יותר. איני מתעלם מאפשרות זו, אך, כאמור, גם בהקשר זה אין הצדקה להתערבות ערכאה זו במסגרת ערעור ב"גלגול שלישי", ואיני סבור כי ישנו מקום לקביעות עקרוניות הנוגדות את שקבע בית משפט קמא.

נוכח כל האמור, הבקשה נדחית, ואני מתיר את פרסום שמו של המבקש, החל מיום 8.5.2016, שעד מועד זה יעמוד בתקפו צו איסור הפרסום כדי לאפשר למבקש להיערך כראוי לפרסום, ככל שהדבר נדרש.

ניתנה היום, כ"ג בניסן התשע"ו (1.5.2016).

ש ו פ ט